

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΣΕΖΑΜΠ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ



Θα διηγηθώ σήμερα τις παράξενες περιπέτειες που μου συνέβησαν δύο και τρία χρόνια στο Όρν του Άλγερίσι. Πρόκειται για ένα μυστηριώδες σπίτι, το σπίτι των τεσσάρων κρεμασμένων, όπως το έλεγαν.

Είχε πεθάνει κάποιος θεός μου στο Άλγερι και μόλις άφησε κληρονομιά το σπίτι αυτό κι' ένα μικρό εδάφιο. Ο θεός μου δεν είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο. Τον βρήκαν κρεμασμένο στην κλαμαρή του και η αυτοκτονία του εκείνη εφάνηκε πολύ παράξενη σ' όλο τον κόσμο. Ο θεός μου ήταν ηρωϊκός, άνθρωπος και οικονομικός ανεξάρτητος.

Μόλις έμαθα την ανέλπιστη κληρονομιά, έδωσα όλη μου τη δύναμη να οικίσω το σπίτι. Το έκοιμισα πραγματικά σ' ένα αντρούριο Ισπανιό, που είχε πει στο Άλγερι για να περάσω το μήνα του μέλιτος.

Σε δεκαπέντε μέρες, όμως, μια φοβερή εθιμική διεθόδη που ανεστάτωσε όλο το Όρν και ο κόσμος παντού τη φρίκη και τον τρόμο.

Η κτηνοφύλακας Ισπανίδα, ο άστος της και η βοηθός τους, βρέθηκαν κρεμασμένοι με τα ίδια σχήματα όπως κρεμαστέ κι' ο θεός μου... Τη τρομακική κι' ανεξήγητη αυτή γεγονός μ' έκανε ν' αφήσω τις δουλιές μου και τ' άρξα να τρέξω στο Όρν. Το μυστήριο με τραβούσε. Είχα την απόφαση να καθίσω στο σπίτι των τεσσάρων κρεμασμένων, όπως το είχαν ονομάσει οι τοιμοκατοίχιοι κάτοικοι.

Όταν έφτασα στο Όρν, ο κ. Μουρ, ο συμβολαιογράφος του θεού μου, μου είπε:

— Θα ήταν τρέλλα, αγαπητέ μου, κύριε, να καθήσεις σ' αυτό το σπίτι. Σκεφθήτε καλά πως μέσα εκεί υπέβησαν τεσσάρους μυστηριώδεις θάνατοι. Κάποιο τρομερό μυστικό, θα κρύβεται, σ' όλα αυτά βέβαια... Σκεφθήτε τι πρόκειται να κάμει...

— Αυτό το μυστικό θέλω κι' εγώ να ξεσκεπάσω. Έχω πάρει την απόφασή μου.

Ο συμβολαιογράφος επέμεινε, μα έπειτα κι' εγώ. Έτσι με άφησε ηούχο.

Το σπίτι των τεσσάρων κρεμασμένων ήταν μιλίων εικομφορ βίλια. Η μια ήταν κλειστά ακομφορ σ' κάποιον γειτονική κατοικία. Οι τρεις άλλες έβλεπταν σ' ένα περιβάλλον ποιμοκαλιές κι' ανυδαλιές. Η έσοιτοική αλλη ήταν μαμαμασομένη και στη μέση της βοιοκατόνα μ' άξιαση.

Γρήγορα έφτασα πως είχα γίνει αντικείμενο γενική περιουσία. Ο κόμομος είχε μάθει στο Όρν ότι είπα και κάθησα στο καταραμένο αυτό σπίτι και πολλοί με είχαν πάρει για τρελλό.

Ένα βράδυ έφτασα κάποιον μικρό Άραβα, που μου φάνηκε τεταραμένος, διαβλημένος. Τον έλεγαν Άβδουλλάχ. Τον έβηρα στην κληρονομιά μου, έτσι σ' αν όδηγο και ύληρητη μαζί. Κάποιος μακρινός ξάδελφός του, που τον έλεγαν Άχμετ, ανέλαβε να μου προποιστείται το περιβάλλον και μ' Ισπανίδα δέχθηκε άφορ την κλοπιλήροια να έρχεται την ημέρα να συντοίχη το σπίτι και να μαγενοψη.

Στην άοχη προνοοσαμε πολύ ήουα. Ο Άβδουλλάχ ήταν λίγο φοβιόμενος. Γρήγορα, όμως, τ' άστωτα μου τον ήουησαν και η ζωή μας προνοθεσε ήουηχη, κανονική.

Μία μέρα που εκαθόμουν στην αλλη, είπα το Άχμετ, του προβοκατό μου:

— Ίεν μου λές, Άχμετ, γιατί αυτό το συντοιβάνι δεν έχει νερό;

— Ο Άβδουλλάχ έπεινήη και άπηήητος:

— Πατεράκη μου, θέλεις να τ' άσωθώσ το έου; Έπάνω στην ταράτσα είνε το νεροζόιτο μου.

Πραγματικά σ' ένα γωνιά της ταράτσας, ήταν ένα νεροζόιτο από τσίγκο. Σ' ένα άνακαλιέψαμο στο ύπογειο ένα ηηγάδι με ζόλινο σκεπασια. Μία τρύμπα στον τοίχο της ταράτσας έγγέμιζε το νεροζόιτο, το νερό κατέβαινε στο συντοιβάνι που άρχιος κι' όλας να παιηριόλη προφορα.

Ήταν μεγάλη έηροσια την έποχη εκείνη κι' εροβήθηκα μήπως το νερό του ηηγαδιού τελειώσνε γρήγορα. Από μ' άδομη, όμως, που εκάμαμε δυό-τρεις φορές, βεβαιώθηκα, πως εικοσι-

τέσσερες ώρες ύστερ' άπ' το γέμομα του νεροζόιτου το νερό του ηηγαδιού ξανάφτανε στην άοχη του θεού.

Από τότε προνοοσαμε όλες τις ήμεις μ' στην δλόδοση και άσμοιοτημένη αλλη.

Ο ήουήρος του νερο ζακόριζε γήωμο μ' άνγκία γαλήνη που έξεκοιόραζε την ψυχή μας.

— Ένα βράδυ, ύστερ' άπ' το δέλινο έξεκοιόρσ μου στην αλλη, όταν, έξαφνα, ο Άβδουλλάχ εκατροκλήσις στις σκάλες του σπιτιού και ήουε κατάχλωμος, με τ' άμτι γεμάτα φρίκη. Μόλις προνοο-

σε να μιλώμ. — Πατεράκη μου... Έπάνω, στην κληρονομιά σκοτιόνονται... Έλα, τρέξε να δής!...

Τον άκολούθησα άμειος.

Ο Άβδουλλάχ, άνέβαινε τεσσέρες-τέσσερες τις σκάλες. Έφτάσαμε στην ταράτσα και με προνοοσε προς το στόμιον κάποιος κληρονομάς. Μου έδειξε τότε τη μάση άπ' την κληρονομιά τρύπα και μου είπε:

— Άκουσε, πατεράκη... Έπροόσεα πολλήν όσα, μα δεν άκουσα, τον παραμύθο θόρητο.

— Άβδουλλάχ, τρελλόηρης; το είπα τότε. Ίεν άκούσ τίποτα. Τι σ' έκαμε να τρομάξης τόσο πολύ;

— Ίεν είμαι τρελλό; Πατεράκη... Ήταν άνθρωποι μέσα στην κληρονομιά... Φοβόρασε σ' αν το βόδι, όταν το σφάζουν!

Έπ' τελους μου έδωσε να καυιάσω, πως άκουσε μέσα στην κληρονομιά κοόστος ζωηής κίλης, κρανής διαποασοτικές, φωνές που γήουαν βοήθεια... Μου άπνηκε όμως, τόσο άπιστοήη ή άδηγητή του, ύστε έπέθεσα πως είχε κάθει παρανοδηο.

Έκαμα μολιατάδια το σπίτι άνω-κάτω, χωρίς ν' άνακαλιέψαμο τίποτα. Την αλλη μέρα, όμως, που άνέβηκα στην ταράτσα, άνεκαλιέψα έξαφνα πως η κληρονομιά αυτή δεν ήταν του δικού μου σπιτιού, άλλα του γειτονικού. Έν τοίχως το μυστήριο, τον φωνών και της πάλης έμεινε άνεξήγητο.

Έφορότητα τότε να μάθω την ύστωσία του γειτονά μου. Ήταν Ισπανός και τον έλεγαν Ζοζέ Μπαρβίχα. Έφτασε μόνος του, σπάνια δεγόντες άνθρωποις και όταν τον είδα μου φάνηκε σ' αν λαθοέμφορος ή σ' αν ληστής!

Στο Όρν έλεγαν χίλια δυό κι' αυτό τον άνθρωπο. Έβραβίοναν άνάμια σ' άλλα πως δεν τοιμοός να γηουη στην πατριότα του, γιατί τον καταζητοούσε για διάφορες έγκληματικές προέξεις του.

Υστερ' άπ' το πεισόδιο της κληρονομιάς η υαγειόισσά μου ή Ροζίτα, ο Άχμετ και ο Άβδουλλάχ ζήησαν να γήουν. Για τ' άς κρατήσω τοίς έδιπλασίασα το μοσά. Ο μικρός Άραπακάος, που έπλάμαζε κατά γής, στην πόρτα της κρεββατοκάμαρης μου έφροτιζε κάθε βράδυ να μου βάλη το πιστόλι κοντά στο κρεββάτι μου.

Έπέρασε καιρός χωρίς να σμβή τίποτε κλοπιτοίμο. Στο μεταίη από βοήθηκα στην άνάγηη και κάμω ένα ταξέιδο στο Άλγερι, άέροντας μαζί μου και τον Άβδουλλάχ.

Την παραμηνή του ταξέιδου μου εκαθόμουν στην αλλη και έδιάρβαζα. Έξαφνα είδα, πως το νερό της δεξαμενής έτέλειώσσε. Είπα τότε τον περιβόληρο να γέμιση το νεροζόιτο και ο έου άκουσα το μονότονο κροτό που έκανε η τρύμπα.

Το βράδυ πλαγιάσαμε νορής. Έκοιμόμουν βαθεία, όταν, έξαφνα, έύαηησα από ένα δυνατό τίταγμα. Σηκώθηκα στο κρεββάτι μου σ' αν άλαμιασμένος. Είδα τότε, τον Άβδουλλάχ να με τινάζει με το ένα τον χέρι, ένώ με το άλλο μου άδινε το πιστόλι μου, λέγοντάς μου με βραχηή φωνή:

— Πατεράκη, τρέξε!... Άκουσα κροτό κάτω, έτσι σ' αν νάκλειναν δυνατά κάποιον πόρτα!...

— Άναγα τη λάμπα και κατέβηκα τις σκά-



Ο Άβδουλλάχ με τινάζει με το ένα του χέρι, ένώ με το άλλο μου άδινε το πιστόλι μου.



λες, 'Ο 'Αβδουλλάχ ξεπ'ώω μου έτρεμε σ'όν τ'ό φύλλο.
Μπήχαμε και ψάξαμε στην τραπεζαρία, σ'ό σαλόνι, στην κουζίνα.
'Εκυτάξαμε παντού, πίσω από τ'ά έπιπλα και τίς κουρτίνες. Κατεβήχαμε
και σ'ό υπόγειο. Πουθενά όμως δεν είδαμε ψυχή...
Φτωχέ μου 'Αβδουλλάχ, είπα τότε στον ύπηρέτη μου, χωρίς άλλο
κάτι έχεις πάθει και βλέπεις οπτασίες !
'Ανεβήχαμε ύστερα πάλι επάνω. Τη στιγμή που περνούσαμε εμπρός στην
άποθήκη είδα τ'ό κλειδί στην πόρτα, κ' έτοι από συνήθεια, κλειδώσα και
προχώρησα. Είχαμε πάρει, βλέπετε τη συνήθεια, να κλειδώνουμε όλες
τίς πόρτες για μεγαλύτηρη προσφύλαξη.
Πήγα έπειτα και κοιμήθηκα. 'Ο 'Αβδουλλάχ έμεινε άγρυπτος ως τ'ό
πρωτό, άπ' τ'ό φόβο του.
Μόλις ξημέρωσε έφύγαμε μαζί για τ'ό Μαρόκο.

Στ'ό Μαρόκο μείναμε έξι βδομάδες. Ήταν Νοέμβριος πιά, όταν γυ-
ρίσαμε σ'ό 'Οράν.
Την ώρα που έφθανα σ'ό σπίτι μου, μιά γειτόνισσα, μιά γρηά 'Ισπανί-
δα καταζαρωμένη με πλησίασε με ύφος μυστηριώδες :

— Τί τούχει σενόρα ; τίς είπα.
— 'Ο Ζοζέ Μπαρίγχα ο γείτονάς σας
μού άπάντησε, έχει εξαφανιστεί. Στην άρ-
χή ένόμισαν πως θα τον ενθάρκων γερού
σ'ό σπίτι του... Είπε όπλα, βλέπετε, σ'ό
δικό σας... τ'ό στοιχειωμένο... "Εφραζα, ό-
μως, παντού, χωρίς να βρούμε τίποτα...
Και τώρα όλοι οι γείτονες άλλάζουν σ'α-
ντία από φόβο καλέ μου σενόρα !
— Και από πότε δεν τον είδαν τ'ό
Μπαρίγχα ;
— Είπε δυό μήνες τώρα... Ναι... Από
τότε που φύγατε !
'Επήγα σ'ό σπίτι μου σκεπτικός και
είπα στον 'Αβδουλλάχ ν' άνοιξη πόρτες
και παράθυρα για ν' άερισθή. Ένώ ά-
νοιγα τίς βαλίτσες μου στην κάμαρη μου,
μού φάνηκε πως ανέβαινε από κάτω μιά
άνυπόφορη μυροδιά. Κατέβηκα γεμάτος
έκπληξη. Στόν άντις βρήκα τόν 'Αβδου-
λλάχ, που έμυρίζε άνηστος τόν άέρα.
"Η βρώμα είναι τέ πως χοζότανε άπ'
τ'ό υπόγειο. Τ'ό ρεθμα τού άφους τή έσο-
πιζε τώρα σ' όλο τ'ό σπίτι. Ήταν πω-
ματικός άνυπόφορη. Βρώμα σαπλάς...
παράτοη !...
'Επήρα ένα φως και κατέβηκα σ'ό ύ-
πόγειο, κρατώντας ένα μαντήλι στή μύ-
τη μου.
Στ'ό υπόγειο, όμως δε βρήκα τίποτε.
Τότε θυμήθηκα την άποθήκη που την
είχα κλειδώσει περνούοντας άπ' έξω, τ'ό βρά-
δυ που με έβγαψτε τρομαγμένος ο 'Αβ-
δουλλάχ. Τ'ό κλειδί βρισκόταν στην πόρ-
τα. Άνοιξα και τ'ό φως που εκρατούσα
εφώτισε τ'ό πάτωμα. Γεμάτος φρίκη τότε
έκαμα μερικά βήματα προς τ'ό πίσω.
'Ενα πτώμα άνθρώπου σ'ε φρικώδη
κατάσταση άποσυνθέσεως ήταν εξαπλωμένο.
'Ανεγνώρισα άμέσως τ'ό Μπαρίγχα, τ'ό
γειτόνη μου.
Σάν τον τρελλό άνεβήκα επάνω κ' ένώ ο 'Αβδουλλάχ έτρεχε να είδα-
ποίηση την άντομία, εγώ έκροταλούσα μάτια να ξεδιαλύνω τή σχέση
που έπληρχε ανάμεσα σ'ό δολος και τους θανάτους.
Τ'ό τελευταίο μυστήριο με κρατούσε ος έξωροιστή συγκίνηση. Πως
σ'ό σπίτι των κορμασμένων έμπήκε κατά την άπουσία μου ένας άλλος για
να πεθάνη ;
Με τ'ό τρέλο ο Μπαρίγχα είχε μπη σ'ό σπίτι του, άφοδ ήταν όλο
κλειδωμένο.
'Εμπρός σ'ό ανεξήγητο γεγονός αυτό, αλοθανόμουνα πως ζούσε μέσα
μου κάθε ψυχραιμία και κάθε λογική.
Τ'ό φοβερό τέο διωδόθηκε γρηγορά. "Όταν ήρθε ο άστυνόμος ο δρόμος
κάτω ήταν γεμάτος περιέργους.
'Ο γαιτός τής άστυνομίας άφοδ έξήτασε εν τ'ώ μεταξύ τ'ό πτώμα
εσηκώθηκε γεμάτος συγκίνηση.
— Κύριο, είπε, αυτό, ο άνθρωπος πέθανε από άσπία. Τ'ό τέλος του
ήταν φοβερό. Κυνίατε. 'Επαψ να γάγη τ'ά χείρα του !
— Αν έτολμούσα να πιστέγω σ' αυτά μου. Θάνατος από κορμάλε, θά-
νατος από άσπία... Πού θα έτελείονε αυτό τ'ό κακό.
'Εσαφικά ή άνάμνησις εφώτισε σ'όν άσραφή τόν
νο μου. Αιρηθήκα πως πνίν να φέρουμε, μιά νύχτα, ο
'Αβδουλλάχ ένόμος πως άκουσε μιά πόρτα, να κλείνη
κάτω και με έψπλησε. "Ίσως έ-
κείνη τή στιγμή ο 'Ισπανός είχε
χωθεί στην άποθήκη και εγώ
τόν έκλειδώσα έπειτα καθώς
περνούσα άπ' έξω

— Αυτό είχε, ίσα ο άνα-
κριτής, που βιαζότανε να τε-
λειώση. Τόν έκλειδώσατε χωρίς να
ξέρετε πως ήταν μέσα. Θα φώ-
ναξε, βέβαια πολύ άργότερα, τ'ό
σπίτι όμως, ήταν άκατοίχητο πιά !

— Πως μπηκε τότε σ'ό σπίτι, μου, άφοδ όλα, πόρτες και παράθυρα
είσαν κλειδωμένα ; ρώτησα.
Αυτό, μ' όλες τίς έμενες και τίς άνακρίσεις που έγιναν έμεινε άνε-
ξήγητο.
Κ' όλος ο κόσμος με συμβούλευε πιά ν' άφήσω τ'ό καταραμένο αυτό
σπίτι. 'Ο 'Αβδουλλάχ, ο 'Αχμέτ και ή Ροζίτα μούφτυαν. Κάνεις δεν
έρχόταν άντικαταστάτης τους. "Η ζωή μου είχε γίνει άνυπόφορη. Πικρα-
σμένος όμως κ' εγώ, έννοούσα να μείνω και να ξεδιαλύνω τ'ό μυστήριο
που έγινετο περισσότερο περίπλοκο, άπ' τή στιγμή που ος μιά τούπη του
'Ισπανού είχε βρεθή ένα σκουπί δυό μέτρα, όμοιο μ' έκείνο που εχρησι-
μοποίησαν οι τέσσερες άλλοι κορμασμένοι.
Φοβισμένος, κάπως έπήρα σ'ό σπίτι ένα σκύλο που με φύλαγε νύχτα
και ήμέρα. Κανένα επεισόδιο, όμως δεν συνέβη εν τ'ώ μεταξύ και ο κό-
σμος ήσυχασε.

Μιά μέρα είχα κατεβή σ'ό υπόγειο και δέν θυμολμαι για ποιό λόγο
άνασκήσασε τ'ό σκεπασμα τού πηγαδιού και έκαθισα να δώ. "Εξάσγα μου
έξυγχε από την τούπη τού γελέκου τ'ό ρολόγι μου κ' έπεσε μέσα σ'ό
νερό.



"Ένα πτώμα άνθρώπου σ'ε φρικώδη κατάσταση άποσυνθέ-
σεως ήταν εξαπλωμένο καταγής !..."

Τ'ό ρολόγι αυτό ήταν διπλά πολύτιμο
για μένα. Τ'ό είχα άνάμνησι άπ' τή μη-
τέρα μου, και ήταν άλόγιστο και γεμάτο
διαπάντια. Για να τ'ό ξαναφέρω ένα μέσον
έπληρχε μόνο. Ν' άδειάσω τ'ό πηγάδι. 'Ε-
φώνασα λοιπόν ένα φτωχό 'Εβραίο και
τ'ό άδειασμα άρχισε άμέσως.
'Ελήρηνα να βραδύνη, όταν τ'ό
πηγάδι άδειασε εντελώς και ο 'Εβραίος
βρήκε τ'ό ρολόγι μου. Τή στιγμή που
άβρανε, κορμασμένος από ένα σκουπί,
άκουσα να τού ξεφειγή μιά κραυγή εκ-
πλήξεως.

— Μιά μεγάλη τρούπα είναι στόν τοί-
χο τού πηγαδιού, μου είπε, ταραγμένος
όταν άνέβηκεν επάνω.

Κατέβηκα να έξετάσω άμέσως μόνος
μου. Ποσυχωτικός στόν τοίχο τού πη-
γαδιού ήταν ένα μεγάλο άνοιγμα. 'Απο-
φασιστικά έμπήκα μέσα και προχώρησα.
Τ'ό γατάκι που είχα πάρει μαζί μου ε-
φώτιζε ένα στενό διάδρομο. Σέ λίγο φα-
νήκαν σκαλοπάτια.

'Αμέσως ή άλήθεια έσοκράσθηκε. Τ'ό
μυστικό πέρασμα ήτανε σ'ό σπίτι τού
Μπαρίγχα και τ'ό είχε άνοιξει ο ίδιος.
Τ'ό νερό τού πηγαδιού μου όταν ήταν
σ'ό κανονικό τόν ύψος έκλεινε την τρύ-
πα. "Όταν, όμως εγγύιζε τ'ό ρευστό —
αυτό τ'ό ένοούσε ο Μπαρίγχα από τόν
κρυό τής τρούπας — τ'ό πέρασμα ήταν
είλιθεσο για καμιά έικοσαριά όζες.

"Ετσι ο κακοήγος έμπαυε σ'όν κα-
λός νοικοκύρης και έγγληματοσος με την
ήουζία του.

"Ο άνθρωπος αυτός είχε τή μεγαλο-
φρία τού έγγληματος. 'Αφοδ έπληξε τ'ά
θήματα τόν τ'ά έκορμασμένους και ή φαι-
σία των καλών 'Οσάνέζων έπαισε δρόμο.

"Ετσι εκλάσθηκε ο μύθος τού «Σπιτιού των τεσσάρων κορμασμένων».

'Εγούστα πως δεν χρειαζόνοτουσαν και πολλά λόγια για να ξεγγηθή
τ'ό τελευταίο δραματικό επεισόδιο.

Την παραμονή τής άναχωρήσεως μας για την Ταγγέρη ο 'Ισπανός έ-
τορπασε σ'ό σπίτι μου άπ' τ'ό πηγάδι. 'Ο κρυότος που άκουσε ο 'Αβδου-
λλάχ, ήταν άπό τ'ό σκεπασμα τού πηγαδιού, που ξεφύγχε, γαίνεται, από τ'ά
χείρα του και έπεσε άπότομα.

"Όταν μ' άκουσε να καταβαίνω, κούφθηκε σ'ό κελλάρι που κατά σύμ-
πτωση τόν κλειδώσα κρατώντας άπ' έξω. 'Υπελόγιζε, βέβαια πως άργό-
τερα θα μπουσούσε να σάση την πόρτα. Ή πόρτα, όμως, ήταν γερού
χοντρή και δέν έοπασε. "Όσο για τ'ό σκουπί που βρεθήκε στην τούπη του
τό είχε προνομισμένο για μένα.

Τ'ά χρόνια έπέρασσαν από τότε. 'Εγώ έφυγα άπ' τ'ό 'Αλγέρι. 'Ο κό-
σμος, όμως, είχε τόσο πολύ προληπτι ος, ώστε, ο συμβολαιογράφος δεν
μπόρεσε να βρη άλλωμα άγοραστή για τή βίλλα μου. Κ' εν μαθ'έθηκε ή
άλήθεια τί όφειλε ; Τη βίλλα μου τή λέες πάντα : «Τ'ό σπίτι των τε-
σσάρων κορμασμένων».

Ζάκη Σεζάμπρ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΙΩΝ ΑΝΕΜΟ

"Εγώ μελετήηει άρεκέτ'ά τίς γυναίκες και μπουό να κανηχθώ
με τ'ό δ'ημο μου ήτι δεν έχω
τόν καιρό μου όπωσ τό-
σοσι άλλοι. 'Αγαρωρίσω δη-
λαδή ότι δεν τίς βίαθα κα-
θόλου !...
— Ιε μπουόρετε να πάρετε άτιμωρητέ μιά γυναίκα πολύ
ώραία, άν δεν έχετε άρεκή νούτνια, άρεκή περιουσία και
άρεκή γενναιοδωρία για να τής δώσετε πάν ήτι τής ύπόσχομαι
οι άλλοι

